

[Jørgen Tved]

Vi har haft to store værfter, som i de seneste år er gået ned. Det er Nakskov Skibsværft og Helsingør Skibsværft. I Helsingør har man prøvet på at klare situationen ved dog at bevare en rest af værftet som et såkaldt reparationsværft, men heller ikke det kan holde. Det korte af det lange er, at disse to byer har fået følgerne af disse værfters nedgang at mærke, og det har skabt meget store problemer. Vi ved, at antallet af beskæftigede på andre værfter også er gået drastisk ned i de seneste år.

Nu står vi i en situation, hvor man i pressen kan læse, at antallet af beskæftigede inden for den danske skibsværftsindustri nu yderligere skal halveres. Jeg tror nok, at nogle af de mennesker, som kan vente at få en fyreseddel, har fantasi nok til at forestille sig, hvad det betyder både for den enkelte, men naturligvis også for de kommuner, for de byer, hvor værfterne ligger.

Vi vil godt vide, om regeringen, herunder industriministeren, har nogen rimelige bud på, om denne udvikling skal vendes, eller om man blot skal folde hænderne og sige: Nå ja, det var så den industri, den var også bare en brik i historiens store spil.

Vi mener, at der kan gøres noget, og vi mener også, at der skal gøres noget. Vi føler os ikke særlig overbevist om, at regeringen agter at gøre noget, men det vil de videre forhandlinger her afsløre.

Vi vil opfordre Folketingets medlemmer til at være meget opmærksom på den alvorlige situation, der er for skibsværftsindustrien. Vi vil – selv om regeringen måske ikke er særlig villig til det – opfordre i hvert tilfælde nogle af de partier, der ofte kalder sig arbejderpartier, til at være opmærksom på, at her er en tung del af dansk industri, der er ved at gå totalt rabundus. Jeg kan ikke forestille mig, at man uden videre skal fortsætte med at lade tingene gå, som de faktisk er gået den sidste halve snes år.

Vi er som sagt meget interesseret i at høre, om industriministeren har et bud på, om dansk værftsindustri fortsat skal bestå. Hvis ikke han har det, har vi måske selv nogle tanker, som kunne være en hjælp til denne industri.

Besvarelse

Industriministeren (Nils Wilhjelms):

Ved værftsaftalen den 19. august 1986 gennemførtes en række foranstaltninger til fremme

af værfternes ordretilgang, idet der gennem en længere periode ikke var indgået større ordrer af betydning på daværende tidspunkt.

Aftalen er kommet i stand som en midlertidig foranstaltning baseret på vurderingen fra den danske værftsindustri om, hvor længe krisen ville kunne vare.

Det har været klart, at regeringen ikke kunne gå ind i en permanent ordning, men at regeringen var villig til sammen med andre at hjælpe i en overgangsperiode.

Ved værftsaftalen er der skabt en betydelig vækst i antallet af nye ordrer. Der er således i 1986 og 1987 indgået konkrete ordrer til en samlet pris af 14,2 mia. kr. Den samlede ordrebeholdning pr. 31. december 1987, altså ved udgangen af det netop afsluttede år, udgør ca. 14 mia. kr. Jeg kan sige, at den tilsvarende i 1986 var 11 mia. kr., i 1985 7,3 mia. kr. og i 1984 11 mia. kr.

Værdien af de projekter, der pr. 1. januar 1988 er godkendt af Industriministeriet, men som ikke nødvendigvis resulterer i konkrete ordrer, udgør godt 25 mia. kr. Gennemførelsen af disse ordrer er ved udnyttelse af værftsordningen tilvejebragt ved en ganske betydelig økonomisk indsats fra samfundets side.

Værfternes ordrer og beskæftigelsessituation sammenholdt med antallet af godkendte projekter giver derfor ikke for nærværende anledning til bekymring. Jeg følger imidlertid situationen nøje og har til hensigt i nær fremtid at tage kontakt med parterne for at drøfte udviklingen og den situation, som foreligger med udgangen af indeværende år, hvorefter der ikke længere vil kunne tages ordrer hjem under den gældende værftsordnings betingelser.

Der kan måske være grund til at fremhæve, at det ikke med værftsaftalen er søgt at spænde et sikkerhedsnet ud under den samlede danske værftsindustri. Værftskrisen er ikke et dansk fænomen, men et verdensomspændende fænomen. Branchen som helhed, ejere som medarbejdere, har da også erkendt, at genetableringen af sunde tilstande for værftsindustrien også må betyde, at dansk industri tager del i de nødvendige kapacitetsnedskæringer, dvs. at den nuværende aftale må tilpasses således, at der tages hensyn til, at også Danmark må yde sit bidrag til den globale kapacitetstilpasning. Dette synspunkt er da også kommet til udtryk i værftsaftalen af 19. august 1986, hvor